

V.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Landdistrikters Indlemmelse i Kjøbstæderne.

(Afgiven af Landssthingets Udvalg den 21de Januar 1873.)

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Udfælgeligheden af, at Lovgivningsmagten træder til ved Ordningen af de i det foreliggende Forflag omhandlede Forhold, kan Udvalget i det Hele henholde sig til, hvad i saa Henseende er anført i Kjøbstadkommissionens Betænkning, samt til hvad der er fremkommet under Lovforslagets første Behandling i Landsthinget, og Udvalget maa endvidere med Forflaget erkjende, at man ikke ad Lovgivningsveien kan gaa videre end dels at søge danne et Grundlag, der betinger Administrationens Besøielse til at træde afgjørende til, dels at benynde Regjeringen til at indrømme de i Kjøbstæderne indlemmede Landdistrikter midlertidige Lempelser i visse for dem ved Overgangen opstaaende mere trykkende Forhold.

Naar imidlertid Lovforslagets § 1, der angiver Betingelserne for, at Regjeringen overhovedet skal kunne tage Spørgsmaalet om et Landdistrikts Indlemmelse i en Kjøbstad under Overveielse, bestemmer, at Andragende derom kun kan fremkomme fra Byraadet, har Udvalget ikke troet at kunne blive staaende herved. Thi ihvorvel det maa indrømmes, at Kjøbstadkommunen i Reglen vil være den Part, som det er magtpaaliggende at faae et Landdistrikt indlemmet under Kjøbstaden, kan hver af de to andre Parter — Landdistriktets kommunale Bestyrelse og de Grundeiere, hvis Eiendomme agtes indbragne — ogsaa have væsentlig Interesse i, om Foranstaltningen skal træffes eller ikke, og i hvert Fald bør Muligheden af at bringe Sagen frem til Regjeringens Overveielse ikke ubetvækkende være lagt i Byraadets Haand, men Retten til at tage Initiativet bør være lige for alle Parter. Naar Paragrafen fremdeles bestemmer, at Byraadets Andragende skal være tiltraadt enten af Landdistriktets kommunale Bestyrelse eller af mindst Halvdelen af de paagjældende Grundeiere, saa at altsaa herved er givet Muligheden af en

Indlemmelse mod samtlige paagjældende Grundeieres Villie, forekommer det Udvalget, at Grundeierne ere saa overveielende interesserede i Sagen, at Spørgsmaalet overhovedet ikke bør kunne reises uden med Samtykke fra mindst de to Kredse af disse, hvilken Majoritet derhos bør være saaledes repræsenteret, at den Eier mindst det Halve af det til Inddragelse bestemte Areal. Udvalget gaar altsaa, med Hensyn til de Betingelser, Forflagets § 1 bør opstille, for at et Spørgsmaal om Inddragelse kan tages under Overveielse af Regjeringen, ud fra, at af de tre Parter, Kjøbstaden, Landdistriktet og Grundeierne, bør Enighed om Andragendet være tilstede hos mindst to af Parterne, og den ene af disse skal altid være Grundeierne.

Det er en Selvefølge, at der, naar Andragendet om Indlemmelsen er udgaet fra eller tiltraadt af Byraadet, bør ydes Eierne af de fra Landdistriktet til Kjøbstaden overgaaede Eiendomme Erstatning for de forøgede kommunale Afgiftsbyrder, der ved Indlemmelsen maatte paaføres dem, og Udvalget finder Intet at erindre mod de Regler, som i saa Henseende opstilles i § 2, kun maa det bemærkes, at da Loven om den kommunale Beskatning i Kjøbstæderne af 11te Februar 1863, isølge hvilken de kommunale Afgifter af Kjøbstadens faste Eiendomme skulle omreguleres og slaas fast, endnu ikke er gennemført i alle Landets Kjøbstæder, vil det være nødvendigt at gjøre en Tilføjning om, at der ved Beregningen af de kommunale Byrder, som fremtidig ville komme til at paahvile de Eiendomme, der indbrages under en Kjøbstad, kun vil være at tage Hensyn til disse Byrder, saaledes som de ere eller blive fastsatte ved den nævnte Lov.

Der kan tænkes, og det er Udvalget bekjendt, at der findes Tilfælde, hvor en enkelt til et Landdistrikt hørende Grund fuldstændigt omslutes af Kjøbstaden, og som det, netop fornødelst denne